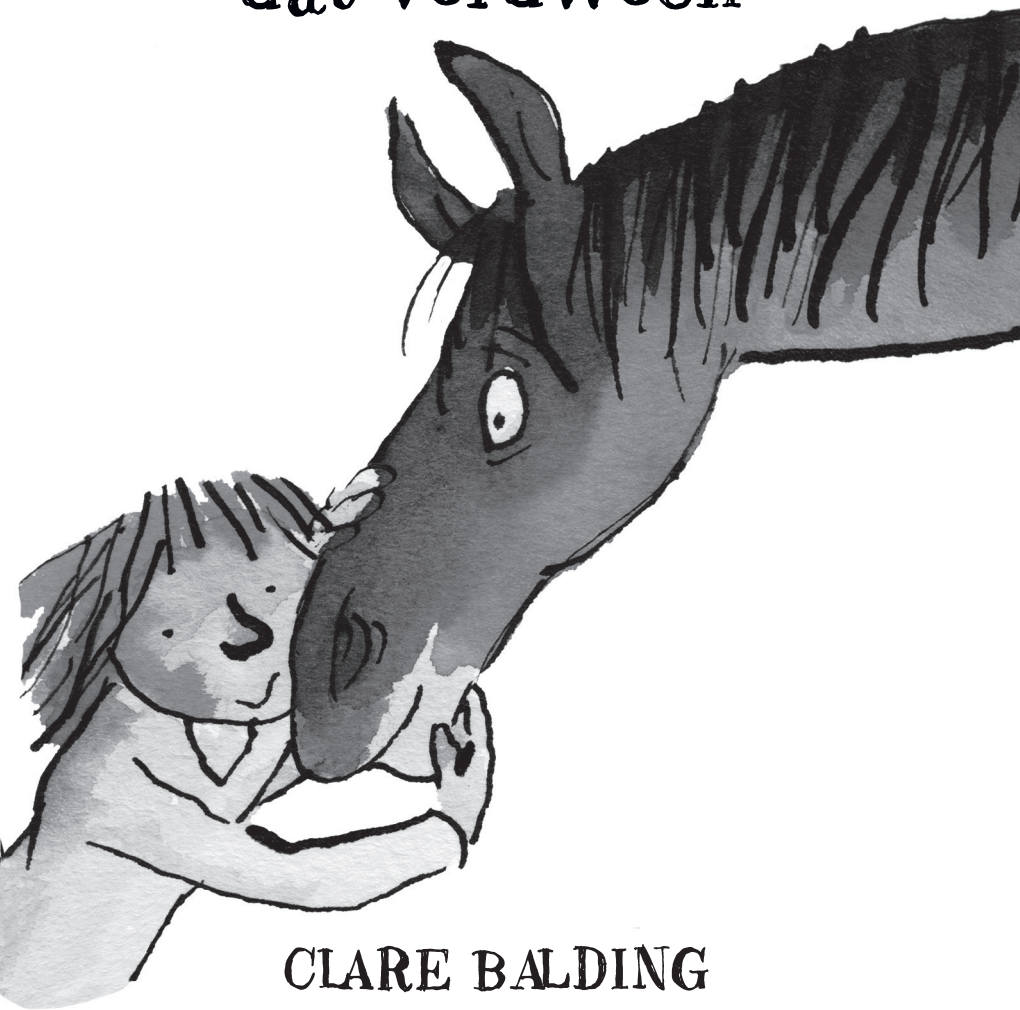

Het
renpaard
dat verdween

CLARE BALDING

met illustraties van **TONY ROSS**

kluitman

*Voor de echte oma Pam,
die zegt dat volwassenen dit ook mogen lezen!*

De hele Hoeve Hommeles-familie

Charlie

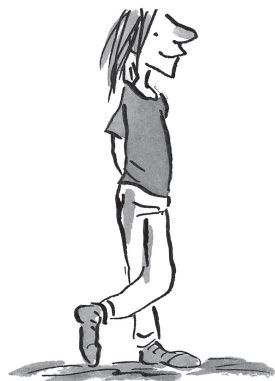
Oma Pam

Meneer Bass

Mevrouw Bass

Harry

Larry

Polly

Joe

Hoofdstuk 1

Boris stond boven aan de trap en keek met zijn kop scheef argwanend naar de voordeur. Hij verroerde geen vin, alsof hij door een toverspreuk was bevroren. Alleen zijn neus snuffelde zachtjes. Zo stond hij al drie minuten, sinds hij het verre gerommel van een bestelbus de oprit op had horen komen. Geen enkel menselijk oor had dat geluid kunnen oppikken, maar Boris had een extreem goed gehoor. Hij was een borderterriër met een bijzonder gevoelig waarnemingsvermogen.

‘Wat is er, Boris?’

Charlie kroelde door zijn vacht en verbrak daarmee de

betovering. Hij keek naar haar, en toen weer naar de deur. De ochtendkranten ploften op de deurmat, Boris begon te blaffen en stormde met drie treden tegelijk de trap af. Hij landde, nog steeds blaffend, op de rode stenen vloer, kwam net voor hij de voordeur raakte slappend tot stilstand en pakte een krant in zijn bek.

Charlie sprong achter hem aan de trap af en begon de ochtendlijke touwtrekwedstrijd om de *Racing Post*. Boris kneep al grommend zijn ogen dicht, zoveel moeite kostte het hem om de krant vast te houden. Charlie pakte de twee stukken die aan de zijkanten uit zijn bek staken en tilde hem van de grond. Ze trok hem mee naar de keuken, waar ze Boris alleen met een koekje kon overhalen om zijn kaak te ontspannen en de krant prijs te geven.

Polly, Charlies beste vriendin die dit weekend bij haar logeerde, liep lachend achter ze aan de trap af. ‘Waarom wil hij die krant zo graag?’ vroeg ze.

‘Ik weet het niet, maar hij doet dit al drie weken elke ochtend. Ik denk dat hij denkt dat de krant van hem is omdat zijn foto voorop stond de dag na de Derby,’ zei Charlie lachend.

Na het ontbijt gingen Charlie, Polly en Boris naar buiten om bij de paarden te kijken. Het was een heldere, zonnige zomerochtend op Hoeve Hommeles en de lucht was vol zwaluwen die vanuit hun nesten onder de balken van

de grote schuur over het erf scheerden. Charlie en Polly keken leunend op het hek naar Burning Rocket en Percy die in het veld stonden te chillen. Ze hadden even vakantie na hun prestaties op Epsom. Een paar weken totale rust en ontspanning; een thuisvakantie voor paard en pony.

Charlies oudere broers Harry en Larry waren de varkens aan het voeren en kwamen naar hen toe nadat ze hun plicht hadden gedaan. Charlie kon aan hun manier van lopen al zien dat ze iets wilden. Boris was weer gekalmeerd en snuffelde aan het hek om precies de goede paal te vinden waar hij zijn poot kon optillen.

‘We moeten een open dag organiseren voor Burning Rocket,’ kondigde Harry aan. ‘Alle grote stallen doen dat als ze een Derbywinnaar hebben.’ Hij zei het bazig, maar dat wilde niet veel zeggen. Hij had op school een cursus zelfvertrouwen gevolgd en nu leek hij te denken dat je succes in het leven kon afdwingen door te doen alsof je een expert was, ook als je helemaal niet wist waarover je praatte.

‘Is dat zo?’ Charlie keek haar broer spottend aan.

‘Absoluut,’ antwoordde Harry met zijn beste Winston Churchill-stem. ‘Het is je plicht als trainer van de Derbywinnaar om hem aan zijn fans te tonen. Voor ons mag hij gewoon Rocky zijn, voor de miljoenen die naar hem gekeken en over hem gelezen hebben is hij Burning Rocket. Zet de hekken open en laat het publiek binnen!’

‘Denk je dat we geld aan ze kunnen verdienen?’ Larry was een jaar jonger dan Harry en had opeens interesse. ‘Door ze kaartjes van een paar pond en veel te duur ijs te verkopen?’

‘Larry, echt,’ zuchtte Charlie. ‘Je hebt jouw deel van het prijzengeld van de Derby gekregen en daar heb je allemaal nieuwe spullen van gekocht: een iPhone, een iPad, een iSpy en een iWant – wat wil je nog meer?’ Ze was een beetje teleurgesteld dat haar broers zo makkelijk waren gevallen voor de wereld van de gadgets die ‘iedereen moest hebben’.

‘Ja, maar het grootste deel van het geld is opgegaan aan de reparatie van het dak en de rest sparen we om de oprit te asfalteren. Sáááá! Wat we écht nodig hebben is een volledig geïntegreerd geluidssysteem op het erf. Muziek is het ritme dat ons laat bewegen en als we willen dat ze ooit echt leren dansen, moeten ze dat wel horen.’

‘Wie zijn “ze”?’ vroeg Charlie.

‘De kippen natuurlijk. Wie anders? *De vogeltjesdans* is het BESTE idee van de wereld en het zal geweldige tv opleveren. We moeten ze alleen leren dansen en dat kan niet zonder luidsprekers overal en een afstandsbediening, zodat ik de muziek van salsa naar tango kan veranderen en ze kan laten zien hoe verschillend de dansbewegingen zijn.’

Larry vouwde één arm voor zijn borst, strekte de andere

uit naar rechts en begon te bewegen alsof hij met een denkkeeldige partner danste. Hij bewoog zijn hoofd stijf heen en weer en tilde één been op, de knie gebogen. Hij keek er zo streng bij dat Charlie haar lachen niet kon inhouden. Hij keek haar boos aan.

‘Ik meen het. Hiermee kunnen we rijk worden én blijven. Er is nog nooit een choreograaf geweest die kippen heeft leren tangodansen. Maar als ik de eerste wil worden heb ik wel een geluidssysteem nodig. En om dat te kunnen betalen moet Rocky nog een wedstrijd winnen. De King George bijvoorbeeld, of de Arc de Triomphe in Parijs. Dat is nog eens een stad waar ze dansende kippen zullen waarderen. Die Parijzenaren hebben gevoel voor stijl en cultuur.’

‘Waarom doen we de open dag dan niet daarna?’ vroeg Charlie. ‘De Arc is pas in oktober en het voelt beter om iets te vieren aan het eind van het seizoen dan halverwege.’

‘Tegen die tijd is het modderig.’ Harry nam de leiding weer over. ‘Het zou de weilanden vernielen als we daar in de herfst auto’s lieten parkeren. Het moet nu gebeuren, nu de overwinning nog vers in het geheugen ligt.’

Charlie was overvallen door alle aandacht die ze na het winnen van de Derby had gekregen. Ze was de eerste vrouwelijke trainer (en de allerjongste) van een winnaar in de geschiedenis van de Derby. Ze had Burning Rocket samen met Joe Butler, de knecht die haar vader hielp bij

het melken van de koeien, van een zenuwachtige, onwillekeurige angsthaas die weigerde te racen veranderd in een superkampioen. De familie kon miljoenen ponden voor hem krijgen, maar hij was voor geen enkele prijs te koop.

O, en dan had je Percy nog. De dikke, humeurige, harige kleine pony zonder wie Burning Rocket niet kon functioneren. Percy had zijn eigen rol vervuld en Charlie dwars over het middenterrein van de Epsom Downs naar de eindstreep gebracht vóór de renpaarden die bereikten. Ook hij was niet te koop. Niet dat iemand een bod had gedaan.

Toen Burning Rocket zijn vriend Percy een eindje voor zich uit, net achter de eindstreep, had ontdekt was hij zo snel over het laatste rechte stuk gedenderd dat Joe zei dat het leek of ze vlogen. Op de fotofinish lag de zwarte neus van Burning Rocket net een beetje voor. Van het renpaard dat niet wilde racen naar het renpaard dat de Derby won: ze waren zó trots op Rocky. Ze hadden geschiedenis geschreven.

Maar sindsdien tolde er steeds één vraag door Charlies hoofd. De vraag die iedereen die zijn droom heeft bereikt zichzelf de volgende dag stelt: *Wat nu? Wat wordt mijn volgende doel en hoe ga ik dat bereiken?*

‘Heb je erover gedacht om iets anders met hem te proberen?’ Polly kauwde op een lange grasspriet en keek hoe Rocky omrolde en met zijn rug over de stoffige grond

wreef, zijn benen wiebelend in de lucht. Boris deed hem precies na op de rand van de mesthoop. Hij stond op en schudde zich uit, rook aan zijn rug en kwispelde toen,

duidelijk blij met zijn nieuwe luchtje.

Polly was de reden dat de familie Bass Burning Rocket had gekocht. Charlie was op een paardenveiling geweest en had naar haar vriendin gezwaaid om haar aandacht te trekken. Helaas interpreteerde de veilingmeester die zwaai als het eerste en enige bod op Burning Rocket en zo had haar vader duizend pond moeten betalen voor een renpaard dat ze niet wilden hebben en niet konden betalen. Maar Polly en haar ouders hadden geholpen. Polly's vader, Alex Williams, was een bonafide renpaardentrainer en Charlie mocht met Burning Rocket trainen op zijn baan bij Stal de Kersentuin. Zonder de ruimhartigheid van de familie Williams had Rocky de Derby nooit kunnen winnen.

‘Tets anders proberen? Wat bedoel je?’ Charlie stond altijd open voor nieuwe ideeën, vooral als ze van Polly kwamen en niet van haar idiote broers.

‘Nou, er zijn heel beroemde paarden die echt zelf een ster zijn geworden,’ legde Polly uit. ‘Red Rum heeft een keer het lichtfestival van Blackpool geopend. Desert Orchid opende supermarkten. En Frankel maakt selfies op verzoek! Pap stuurt ook weleens een paard weg om een andere sport te leren. Een heel klein renpaard doet het misschien beter als polopony en een paard dat te langzaam is voor de renbaan is misschien

wel geschikt voor springen of eventing. Renpaarden kunnen overstappen naar endurance en team chasing, en zelfs sporten als polocross en horseball.’

‘Wat zijn dat?’ vroeg Harry.

‘Balsporten die je op een paard speelt,’ legde Polly uit. ‘Je hebt er een geweldig paard voor nodig, want je kunt het grootste deel van de tijd niet met je teugels sturen omdat je te druk bent met het gooien of vangen van een bal. Het kan heel gevaarlijk zijn.’

‘Episch!’ vond Larry.

Charlie keek hoe Burning Rocket zichzelf overeind hees. ‘Hmmm. Het is een interessant idee, maar hij heeft net een beetje door hoe hij een renpaard moet zijn. Ik zie het niet zitten dat ik hem nu moet gaan afleren om bang te zijn voor een langsvliegende bal!’

‘Daar had ik niet aan gedacht,’ lachte Polly. ‘Hij denkt dan waarschijnlijk dat het een ruimteschip is dat hem komt aanvallen. Arme ouwe Rocky, hij is altijd bang voor wat er kan gebeuren en hij weet niet wat een geluk hij heeft dat hij op het veiligste plekje van de wereld woont.’

Burning Rocket liep lusteloos naar ze toe en stak zijn hoofd over het hek.

‘Absoluut,’ zei Charlie terwijl ze hem over zijn hoofd aaide. ‘Zijn enige zorg is of hij zijn eten wel op krijgt voor Percy hem te snel af is!’

‘Dat is nog een reden voor een open dag,’ zei Harry. ‘Rocky de kans geven om weer aan grote mensenmassa’s te wennen. Als we dat hier thuis doen, krijgt hij geen problemen op Ascot of Longchamps.’

‘Oké,’ zei Charlie. Ze trok Rocky’s oor zachtjes naar zich toe en zei: ‘Als het jou uiteindelijk gaat helpen, denk ik dat we het wel kunnen doen.’

‘Geweldig!’ Harry klapte in zijn handen en Burning Rocket sprong achteruit. Harry had niks door en praatte gewoon verder. ‘Ik dacht aan 1 juli. Dat is op zondag, en als we het dan doen hebben we nog vier weken om hem klaar te stomen voor de King George.’

‘1 juli? Maar dat is volgende week al!’ Charlie was geschokt. ‘Dat halen we nooit! En hoe laten we iedereen weten dat het gaat gebeuren?’

‘O, maak je daar maar geen zorgen over,’ mompelde Larry al tikkend op zijn telefoon. ‘Je kunt de hele wereld in één seconde vertellen dat er iets groots op komst is...’

Hij hield de telefoon voor Charlie en Rocky omhoog en nam een foto. ‘Zo. “Lekker aan het chillen: de vakantie van de Derbywinnaar met zijn trainer. Kom zelf kijken. 1 juli. Hoeve Hommes. Kaartjes maar £10. #selfiekans #kampioen.” Perfect!’

‘Tien pond?’ riep Charlie uit. ‘Larry, dat is veel te veel.’

‘Oké, oké, Bazige Tante. Maak ik er twee van.’

Hij begon weer te tikken. “Kaartjes maar £2 per persoon, £5 voor het hele gezin. #koopje #tegoedkoop #pakjekans.” Zo: verstuurd.’

‘En wie ziet dat?’ vroeg Charlie.

‘Alleen maar iedereen op Twitter, Instagram, Snapchat en Facebook. Plus de twintigduizend mensen die zich op mijn YouTube-kanaal hebben geabonneerd nadat we de Derby hadden gewonnen.’ Hij keek naar zijn telefoon, die begon te pingen. ‘Ja, dat dacht ik al. De fans komen hier op 1 juli in drommen naartoe. Yes!’ Larry gaf Harry een highfive, sloeg toen zijn armen om zijn broer heen en tanguede met hem naar het huis.

‘Kom op broertje, we moeten kippen lesgeven,’ zei Harry.

‘En geld uitgeven,’ antwoordde Larry terwijl ze weg dansten.

Charlie zuchtte en keek wanhopig naar Polly. ‘Jij hebt zo’n geluk dat je geen broers hebt.’ Ze boog voorover om Boris te aaien. ‘Ze denken altijd dat ze alles beter weten en dan doen ze het gewoon, of ik het nou wil of niet.’

Polly haalde haar schouders op. ‘Technisch gezien hebben ze wel gewacht tot je ja zei over die open dag, maar ik snap wat je bedoelt.’

‘Ze snappen niet hoeveel er geregeld moet worden en ik wed dat ik uiteindelijk degene ben die het allemaal

moet doen. Terwijl zij met hun stomme kippen bezig zijn. Ik wil ervoor zorgen dat Rocky niet bang wordt en dat Percy niemand probeert te bijten. Jij helpt me wel, toch?’

Polly gaf haar een klopje op haar arm. ‘Tuurlijk doe ik dat. Daar zijn beste vriendinnen voor.’

‘Bedankt, Polly!’ Charlie tilde haar hand op en rook eraan. ‘O, nee! Waar heeft hij nou weer in liggen rollen? Boris, jij klein monster, je stinkt!’

Boris keek kwispelend op naar zijn baasje. Hij grijsde naar haar en begon ter plekke rondjes te draaien. Charlie en Polly schoten in de lach. Ze konden het niet helpen. Zelfs als hij iets verschrikkelijks deed kwam Boris er nog mee weg omdat hij zo grappig was.

‘Hé, meiden, alles op de rit?’ Joe kwam aanlopen met twee touwen in zijn hand. ‘Het is tijd om dit stel naar binnen te brengen. Volgens de weersverwachting komt er regen en we willen niet dat ze nat worden en een verkoudheid oplopen.’

Polly keek naar haar schoenen.

‘Hier.’ Joe gaf Charlie een van de touwen. ‘Neem jij Percy, maar let wel op dat hij je niet het hele veld over trekt. Hij weet dat het bijna lunchtijd is. Polly, wil jij Rocky meenemen?’

Polly nam zonder naar Joe te kijken het touw aan en knikte.

‘Je bent zo stil, Polly,’ zei Charlie. ‘Wat is er?’

‘Niks,’ mompelde Polly. Ze schudde heftig met haar hoofd en holde de wei in om het touw aan het halster van Burning Rocket vast te klikken.

Joe liep voorop, met Charlie en Polly achter zich aan en Boris ernaast, half dravend en half huppelend, met eerst zijn ene en dan weer zijn andere achterpoot in de lucht.

‘Ik heb gehoord dat we over een paar weken een open dag hebben,’ zei Joe. ‘De jongens vertelden het vanmorgen. Ze willen dat ik in mijn wedstrijdshirt kom. Ik vind dat wel een beetje raar omdat we hier niet op de renbaan zijn, maar...’

‘Wacht even,’ onderbrak Charlie hem. ‘Zeiden ze dat vanochtend tegen je?’

‘Ja, voor het ontbijt. Harry zei dat ze nog een paar kleine dingen moesten regelen voor ze het zouden aankondigen. Larry heeft het gisteren al heel cryptisch op Facebook gezet. “Wil jij een Derbywinnaar ontmoeten? Bekendmaking volgt snel.”’

‘Heeft hij dat gisteren geschreven? Ze hebben het net pas aan mij gevraagd!’ Charlie schudde ongelovig haar hoofd en liet het touw een beetje vieren. Percy greep meteen zijn kans. Hij duwde Burning Rocket opzij en rende naar de stal.

‘Au!’ riep Charlie. Percy trok het touw door haar handen en dat brandde.

‘Laat los!’ riep Joe. ‘Laat het touw vallen!’

Charlie werd met zo’n kracht vooruit getrokken dat ze op haar buik viel en over de stenen werd gesleept. Toch probeerde ze het touw nog vast te blijven houden.

‘Laat los!’ riep Joe opnieuw. ‘Ik meen het – laat los voor je je pijn doet!’

Eindelijk volgde Charlie zijn raad op. Percy galoppeerde vrij naar de schuur, waar hij zijn hoofd in de voeremmer

van Burning Rocket stopte. Joe hielp Charlie overeind terwijl Polly Burning Rocket rustig naar de stal leidde.

‘Rocky, jij bent een brave jongen, toch? Jij zou nooit zo onbeleefd zijn.’ Ze maakte zijn touw los en deed het hek achter hen dicht. ‘Ik denk dat jij nog sorry voor hem zou zeggen als je dat kon.’

Burning Rocket keek van Percy, die zo snel hij kon aan het schrokken was, naar Polly. Hij bracht zijn neus naar beneden en snuffelde in haar nek.

Charlie sloeg het stof van haar benen en bekeek haar handen.

‘Die handpalmen kunnen wel wat ijs gebruiken,’ zei Joe. ‘Polly, kun jij haar mee naar binnen nemen en voor haar zorgen? Ik moet checken of Percy niet alle eiwitmix heeft opgegeten, die kleine dondersteen.’

In de keuken hield Charlie haar handen onder de koude kraan. De handpalmen waren rood en pijnlijk.

‘Ik zal wat ijs in een theedoek doen, dan kun je dat een poosje vasthouden. Dat stimuleert de bloedsomloop. Dat doen we altijd bij onze renpaarden,’ zei Polly.

‘Het gaat zo wel beter,’ antwoordde Charlie. ‘Ik ben gewoon boos op mezelf dat ik niet goed oplette, daar maakt hij meteen misbruik van. Percy doet alles om aan eten te komen.’

‘Wil je dat ik tijdens de open dag op hem let?’ bood

Polly aan. ‘Dan kun jij je helemaal op Rocky richten. Ik zal me niet laten afleiden en ik zal handschoenen aantrekken voor het geval hij dit ook bij mij wil proberen.’

‘Wil je dat doen?’ Charlie was steeds opnieuw onder de indruk van de zorgzaamheid van haar vriendin. ‘Dat is zo lief van je. Het zou niet al te best zijn als hij op hol sloeg en dwars door de menigte denderde op zoek naar een ijsje.’

Polly knikte instemmend.

‘Bedankt, Polly! Je bent geweldig!’

